

har fundet Udtryk i de øvrige Ordføreres Udtalelser, siger jeg Tak: Jeg haaber, at denne Støtte skal føre til, at Lovforslagets Behandling i Udvalget bliver hurtig, thi alle er sikkert enige om, at det er nødvendigt, at den store og omfattende Virksomhed, som dette Lovforslag forudsætter, kommer i Gang saa hurtigt som muligt og kommer i Gang i det rette Spor.

Ole Hansen: Den højtærede Indenrigsminister fremhævede meget stærkt som en Grund til at beholde den Ligning, der her foreslaas af $4\frac{1}{2}$ Td. pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, at der ikke skete nogen Skade ved, at Staten overtog saa meget. Jeg er ikke enig med den højtærede Minister i denne Betragtning. Hvis det kun drejede sig om selve Kornet, ja, saa gjorde det ikke noget; hvis Forholdet var det, at naar Landmændene havde afleveret deres Korn og faaet Betaling derfor, var vi ude over det Spørgsmaal, saa havde den højtærede Indenrigsminister Ret, men saadan er Forholdet jo ingeniunde. Naar Landmændene skal aflevere et saa stort Kvantum af deres Høst, griber det ind paa mange andre Omraader, og navnlig vil det bevirke en meget betydelig Reduktion af deres Besætninger. Det er disse Forhold, navnlig Reduktionen af Besætningerne paa Landejendommene, som vi bør tage alt muligt Hensyn til, og det er dette Hensyn, jeg betragter som saa vigtigt, at jeg nærer Ønske om, at Udskrivningen kunde nedsettes i alt Fald noget.

I Gaar havde jeg Lejlighed til nærmere at begrunde dette Standpunkt; nu har den højtærede Indenrigsminister i Dag fremført adskillige Bemærkninger derimod, men der er een Ting, som jeg dog gerne paa ny vil fremhæve, og det har den højtærede Minister ingeniunde afkræftet, nemlig at der foreslaas for meget baade af Byg til Byggryn og af Havre til Havregryn. Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Sonne) oplyste jo i Gaar, at der var beregnet 4 Gange saa meget til Havregryn, som vi plejer at bruge her i Landet. For Byggrynenes Vedkommende er der sikkert ogsaa beregnet alt for meget, selv om muligvis det Kvantum paa 15 Pund, som jeg nævnede, skulde vise sig at være for lille. Men endelig har den højtærede Minister heller slet ikke kunnet komme udenom den Udtalelse, som er fremsat af den videnskabelige Kommission, naar den siger, at vi uden at udsætte Befolkningen her i Landet for Savn med Hensyn til Næringsmidler kan gaa ned med 25 pCt. Jeg vil

derfor fremdeles ønske, at dette Spørgsmaal maa blive Genstand for noget nærmere Overvejelse i det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, idet jeg for mit eget Vedkommende skal tilføje, at hvis der under Forhandlingerne i Udvalget kan fremføres tilstrækkelig solide Grunde for, at det er nødvendigt at blive ved den nuværende Ligning, skal jeg bøje mig. Jeg vil imidlertid ogsaa gerne fremhæve, at der er et Punkt, som jeg mener, der bør tages et meget stort Hensyn til ved Bedømmelsen af, om Ligningen er for høj, og det er Størrelsen af de Beholdninger af Brødkorn, vi for Tiden har her i Landet, saavel formalet som uformalet, og endvidere Foderstofbeholdningernes Størrelse. Jeg haaber, der i Udvalget vil fremkomme nærmere Oplysninger herom, og hvis det da viser sig, at disse Beholdninger er forholdsvis meget smaa og muligvis maa betegnes som til Dels utilstrækkelige, vil det jo være af stor Betydning ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet.

Jeg vilde, som sagt, sætte Pris paa, om vi kunde faa Ligningen noget nedsat, ogsaa af den Grund, at ellers bliver de Landmænd, som skal udrede det fulde dem paalignede Kvantum, ringere stillede efter det Lovforslag, der her foreligger, end efter det, som den højtærede Minister fremsatte i Folketinget. Det er netop Sagen. Alle de Landmænd, som skal udrede det fulde dem paalignede Kvantum Korn — og det er jo dog de fleste Landmænd —, vil blive ringere stillede. Jeg skal sige i hvilken Henseende. Medens Ministerens Forslag gik ud paa, at der af det udkrevne Kvantum Korn skulde tilbageholdes al den Saahavre, vi har Brug for i hele Landet til Foraaret, og at Landmændene saa af den Beholdning kunde faa al den nødvendige Saahavre — og 90,000 t er jo netop saa nær som muligt, hvad man bruger til Saahavre —, falder denne Adkomst til at faa Saahavre jo nu væk. Medens altsaa Landmændene efter Ministerens Forslag allesammen kunde komme til Foraaret og anmode om den nødvendige Saahavre, falder denne Adkomst fuldstændig bort efter det foreliggende Lovforslag, thi nu skal Landmændene selv sørge for Saakorn til sig selv, medens Ligningen er ganske den samme.

Det vilde være beklageligt, hvis det skulde vise sig nødvendigt at foretage saa stor en Udskrivning. Jeg tror, det vilde medføre ret store Ulemper for mange Landmænd omkring i Landet. Men nu er altsaa Spørgsmaalet, om det er nødvendigt,